

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΙ»

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ
ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοσ# Του
Ιερού Ναού Αγίων Αποστόλων
Πέτρου & Παύλου
Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και
Πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄
Τηλ. 2108027738

E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΜΑΪΟΥ 2018

«Η Της Σαμαρείτιδος εορτή, εν ή # Χριστός μεσίαν εαυτόν ομολόγει»
Σεραφίμ οσίου Του εν τω όρει Δομβούς, Σοφίας οσίας Της εν Κλει-
σούρα Καστόριας.

Έτος 11^ο Τεύχος 480

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

(Του Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης Συμεών)

Σε κάθε θρησκεία η λατρεία προσδιορίζει τις σχέσεις ανάμεσα στον άνθρωπο και τον Θεό. Ο άνθρωπος που πιστεύει, αισθάνεται πηγαία την ανάγκη να λατρεύει το Θεό και να προσεύχεται σ' Αυτόν. Όσο, μάλιστα, πιο δυνατή είναι η πίστη, τόσο πιο μεγάλη είναι και η ανάγκη για προσευχή. Εξάλλου η πίστη ενός ανθρώπου υποστηρίζεται και ενισχύεται από την πίστη των άλλων. Σ' αυτό έγκειται η σημασία της λειτουργίας και της κοινής λατρείας του Θεού. Της λατρείας που, σύμφωνα με τη βιβλική αντίληψη, έχει έντονο κοινοτικό χαρακτήρα. Αποτελεί την στάση και την προσφορά του πιστεύοντος λαού προς τον ζώντα και αληθινό Θεό που αποκαλύπτεται μέσα στο χρόνο και την ιστορία.

Στη λατρεία, την προσκύνηση και την κοινή προσευχή που αναπέμπουμε προς τον Θεό, αναφέρεται και ο θαυμαστός διάλογος του

Κυρίου με την Σαμαρείτιδα γυναίκα, την κατοπινή αγία και ισαπόστολο Φωτεινή. Ο Ιησούς, παίρνοντας αφορμή από το ερώτημα που του έθεσε η Σαμαρείτιδα για τον ενδεδειγμένο τόπο λατρείας του Θεού, θα προσδιορίσει με ελάχιστες λέξεις την ουσία της λατρείας και τα θεμελιώδη εκείνα γνωρίσματα της, που την καθιστούν γνήσια και ευάρεστη μπροστά στο Θεό. Έτσι κλείνει το κεφάλαιο της αρχαίας λατρείας και στη ζωή των ανθρώπων εισάγεται μια καινούργια λατρεία, πνευματική και αληθινή. «Έρχεται ώρα και νυν εστιν, ότε οι αληθινοί προσκυνηταί προσκηνύσουσι τω Πατρί εν πνεύματι και αληθεία»

Τι είναι η χριστιανική λατρεία; Κοινωνία και ένωση του ανθρώπου με το Θεό «εν προσώπω Ιησού Χριστού» (Β' Κορ. 4,6). Είναι το ξεχείλισμα της αγάπης και της ευγνωμοσύνης μας. Ο αίμος των χειλέων και η δοξολογία της καρδιάς μας. Η εναπόθεση της υπάρξεως μας στα χέρια του Θεού, στην πρόνοια, την αγάπη και την πατρική φροντίδα Του.

Κέντρο της χριστιανικής λατρείας είναι η προσφορά της θυσίας του Χριστού για τη σωτηρία μας. «Υπέρ της του κόσμου ζωής και σωτηρίας». Με τη θυσία του Χριστού τερματίζεται η αρχαία λατρεία του Ισραήλ, που ήταν προορισμένη να εκφράσει και να διασώσει την ταπεινή και ελπιδοφόρα προσδοκία της σωτηρίας. Η σωτηρία, χάρη στη θυσία που ο Ιησούς Χριστός προσέφερε πάνω στο θυσιαστήριο του σταυρού, είναι πλέον πραγματικότητα. Και ο άνθρωπος μπορεί να λάβει τους καρπούς αυτής της θυσίας μετέχοντες στη θεία Ευχαριστία.

Μέσα στο χρόνο, στο παρόν, πραγματώνεται η κοινωνία μας με το Θεό, η οποία μας προετοιμάζει για την αιώνια και πλήρη κοινωνία του ουρανού. Η ευχαριστιακή κοινωνία, το κέντρο της νέας λατρείας και η δίοδος για τη νέα ζωή, είναι η «εικών» και το «σημείον» της ουράνιας κοινωνίας και το μέσο για την επίτευξη της.

Ποια είναι τα ουσιώδη γνωρίσματα της καινούργιας αυτής λατρείας που εισάγει ο Χριστός μας; Πρώτα-πρώτα ότι είναι προσκύνηση και λατρεία «εν πνεύματι». Δικαιούνται και μπορούν να την προσφέρουν μόνο οι αναγεννημένοι «εκ του Πνεύματος» (Ιω, 3,8). Όσοι έλαβαν τη σφραγίδα Του, μετέχουν στη ζωοποιό χάρη Του και ακολουθούν τους νόμους Του. Πνευματική λατρεία είναι εκείνη που δεν εξαρτάται και

δεν περιορίζεται σε εξωτερικές ενέργειες και τύπους μόνο, αλλά αναβλύζει από την ψυχή και το πνεύμα του ανθρώπου. Προσφέρεται «δια της ψυχής και της του νου καθαρότητας», όπως ερμηνεύει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος.

Λατρεύω τον Θεό «εν πνεύματι» σημαίνει του αφιερώνω την ύπαρξη μου, τη σκέψη μου, την καρδιά μου, τη θέληση μου. Προσηλώνομαι και ανταποκρίνομαι ολόθυμα στην αγάπη Του. Αναδεικνύω τη ύπαρξη μου θυσιαστήριο και ναό συνεχούς δοξολογίας του θεϊκού μεγαλείου Του. Επιδιώκω συνεχώς να επαναλαμβάνω μυστικά μέσα στην καρδιά μου την κραυγή του αγαπητού Υιού Του «αββά ο πατήρ» (Γαλ.4,6).

Το δεύτερο γνώρισμα της νέας λατρείας που επεσήμανε στην Σαμαρείτιδα ο Κύριος είναι το «εν αληθεία». Προσκύνηση και λατρεία του Πατρός αληθινή. Τι να σημαίνει άραγε αυτός ο προσδιορισμός της χριστιανικής λατρείας; Όχι, βέβαια, ότι προέρχεται από ειλικρινή διάθεση, διότι κάτι τέτοιο ήταν δυνατό να γίνει και στην αρχαία λατρεία. Με ειλικρινή διάθεση είχε την υποχρέωση να λατρεύει τον Θεό και ο Ιουδαίος και ο Σαμαρείτης. Λατρεία αληθινή σημαίνει πραγματική λατρεία. «Τα πρότερα», διδάσκει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, «τύπος ήν, η περιτομή, τα ολοκαυτώματα, τα θύματα, τα θυμιάματα. Νυνί δε ουκέτι, αλλ' αλήθεια το παν».

Η δυνατότητα να λατρεύουμε αληθινά οι άνθρωποι τον Θεό μας εξασφαλίστηκε με την ενανθρώπιση και τη θυσία του Χριστού. Ο Κύριος μας φανέρωσε το μυστήριο του Τριαδικού Θεού. Μας γνωστοποίησε την Οικονομία Του, το σχέδιο δηλαδή της σωτηρίας μας. Προσέφερε αυτή τη σωτηρία με τη σταυρική θυσία και την ένδοξη Ανάσταση Του. Έτσι ο ένδοξος Χριστός είναι μυστηριωδώς παρών ανάμεσα μας. Μας παρέχει τη δυνατότητα να κοινωνούμε το σώμα και το αίμα Του και να γινόμαστε με τη συμμετοχή μας αυτή όλοι ένα και μόνο σώμα, που δοξάζει τον Πατέρα «εν Χριστώ» δια του Αγίου Πνεύματος. Για τους χριστιανούς που έχουν τη δυνατότητα να λατρεύουν αληθινά το Θεό, σημειώνει ο απόστολος Παύλος: «Ημείς εσμεν η περιτομή, οι Πνεύματι Θεού λατρεύοντες και καυχώμενοι εν Χριστώ Ιησού...» (Φιλ. 3,3).

Στο σημείο αυτό όμως είμαστε υποχρεωμένοι να αναρωτηθούμε: Εμείς ανήκουμε στους αληθινούς προσκυνητές; Λατρεύουμε τον Θεό

«εν πνεύματι και αληθεία»; Δυστυχώς οφείλουμε να ομολογήσουμε ότι ο τρόπος με τον οποίο προσευχόμαστε και λατρεύουμε το Θεό συχνά είναι εντελώς εξωτερικός. Τύπος χωρίς ουσία. Πράξη μηχανική. Συνήθεια και όχι προσωπική πνευματική εμπειρία. Ερχόμαστε στο ναό. Μετέχουμε στην κοινή λειτουργία. Αναπέμπουμε προσευχές. Κάνουμε τις προσφορές μας. Όλα αυτά όμως εξωτερικά, συμβατική και τυποποιημένη εκπλήρωση θρησκευτικών καθηκόντων. Χωρίς να αναγεννιέται η ύπαρξη και να μεταμορφώνεται η ψυχή μας. Εδώ ισχύει ο λόγος του Θεού που ακούμε από τον προφήτη Ησαΐα και που αναφέρεται στην εξωτερική και τυποποιημένη λατρεία: «Ο λαός τούτος με πλησιάζει με τα λόγια του στόματος του και με τιμά μόνο με τα χείλη του, ενώ η καρδιά του είναι μακριά από μένα» (29, 13).

Ο Θεός όμως θέλει λατρεία που ν' αναβλύζει μέσα από την καρδιά μας. Ευαρεστείται στην προσευχή που προέρχεται από τα βάθη της υπάρξεως και η οποία εκφράζει τη θερμή αγάπη και την πλήρη αφοσίωση της ψυχής μας. Αξιώνει να του προσφέρουμε την ίδια την καρδιά μας. Για να γίνει ένοικος της. Και να αναδειχθεί έτσι ο πιο υπέροχος τόπος λατρείας, ο πιο περίλαμπρος ναός, όπου θα λατρεύεται και θα δοξάζεται. Ο ίδιος ο Θεός παραγγέλλει από την εποχή της Π. Δ. ακόμη: «Αγαπάν αυτόν (τον Θεό) και λατρεύειν Κυρίω τω Θεώ σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου...» (Δευ.10,12).

Ο Θεός επιζητεί ακόμη τη θέληση και τον αγώνα μας. Επαναπαύεται όχι στις υλικές προσφορές αλλά στην πιστότητα μας. Στην προσπάθεια που καταβάλλουμε για ν' ακολουθήσουμε το θέλημα Του και να ζήσουμε σύμφωνα με το Ευαγγέλιο Του. Με το στόμα του προφήτου Ωσηέ μας επισημαίνει: «Έλεον θέλω και ου θυσίαν, και επίγνωσιν Θεού ή ολοκαυτώματα» (6, 6).

Αδελφοί μου,

Η μεγάλη ελπίδα του σημερινού ανθρώπου, που υποφέρει από μοναξιά και συμπιέζεται κάτω από την κυριαρχία της μηχανής, είναι ένα μεταφυσικό άνοιγμα στη ζωή του. Ο δρόμος της πίστεως. Η χαρά και η ανάπαυση της προσωπικής συναντήσεως με τον Θεό. Στο χώρο της Εκκλησίας. Στο κλίμα της προσευχής. Στην ατμόσφαιρα της θείας λατρείας. Μια λατρεία όμως, που, όπως ο Κύριος μας διδάσκει σήμερα, θα προσφέρουμε πάντοτε στο Θεό «εν πνεύματι και αληθεία».

